

A „természetes jelentkezés” feltérképezése – az elválasztottság szerepe Mészöly ökológiai gondolkodásában⁵⁶

János Tamás

⁵⁶ Ez a szöveg a 37. OTDK Humán Tudományi Szekciójára leadott pályamunka munkálatainak a keretében valósult meg. A 2024. júli. 23-án benyújtott pályamunkát a 2025. áprilisában esedékes konferencián adom elő.

Tartalom

1. Közelítés az ökokritikához és Mészöly Miklóshoz	3
2. Ökokritikai alapvetések	6
3. „A művészet lényege szerint se más, mint a tágasság iskolája”	9
4. Az érintés ökológiája	21
5. Esettanulmány: 48Bibliográfia	31

1. Közelítés az ökokritikához és Mészöly Miklóshoz

Az utóbbi időben élénk és termékeny kölcsönhatás figyelhető meg a különféle ökokritikai megközelítések és Mészöly Miklós művei között: az új olvasási javaslatok korszerűvé teszik műveit, de a mészölyi nonhumán-ábrázolás gazdagsága önmagában is csábító erővel bír. Az állatábrázolásainak a vizsgálata már az ökokritikai irányzatok meghonosodása előtt is rendelkezett előzményekkel a szakirodalomban, rámutatván többek között arra, hogy Mészöly valamennyi műve olyan nyelvet (és nyelvhez való viszonyulást) teremt, amely alapjaiban kezdi ki mindazt, amit a világról gondolunk, ahogy a valóságról beszélünk.⁵⁷ Mészöly számára nem lehet hitelesen úgy írni, hogy az elbeszélésben felvett perspektíva kívül essék az ábrázolt világ viszonyrendszerén, vagy attól bármilyen módon végzetesen elkülönüljék; a világ tágasságát a maga középpontjába helyező világkép elhivatottságot, a tárgyilagos írásmód elfogultságot igényel.⁵⁸ Utóvégre nem számíthatunk arra, hogy a semmiből való rátekintéssel valóban tárgyilagosak, hitelesek lehessünk. A semmiből való perspektíva nem perspektíva, hanem „ráfogás”. Mészöly Miklós életművében nem beszélhetünk a mások fölé emelkedő elbeszélői pozícióról, ahogy az embert is képtelenség az életmű kiemelt létezőjeként kezelni, mert a mészölyi nonhumán világ ellenáll neki, mert nem engedi eloldani őt abból az együttlétezésből, ami a szervest a szervetlenhez, a humánt a nonhumánhoz, az állatit a vegetatívhoz, a technikai az elevenhez, az élőt az élettelenhez, a nyelvit a nem nyelvihez köti. Mindezt nevezhetnénk akár, kissé sarkítva, a mészölyi és az ökológiai szemlélet „módszertani” nulla fokának vagy közös nevezőjének. Felismerve benne az ökológiai szemlélet egyik fontos előzményét, a dolgozat célkitűzése a „világ tágasságát középpontba helyező” világkép fő jellemzőinek rekonstruálása, és egy ezen jellemzőkből következő, reményeim szerint új interpretációkat is lehetővé tévő ökokritikai kontextus kidolgozása.

Ezen vállalkozás elméleti megközelítésének a körvonalazásakor elsőként az ökokritika alapvető állításait emelem ki, amelyekből kiindulva saját ökokritikai irodalomszemléletemre

⁵⁷ Fogarrasy Miklós, „kutyafül, madárszem”, *Ex-Symposion*, (1996. 01. 03), https://exsymposion.hu/index.php?tbid=article_page__surfer&csa=load_article&rw_code=kutyaful-madarszemrnrnmeszoly-miklos-termeszetszemleleter245lrn_687, letöltve: 2024. 06. 05.

⁵⁸ Tóth László, „Az elfogult tárgyilagosság írója”, *Kortárs online*, (2015. június) https://epa.oszk.hu/00300/00381/00204/EPA00381_kortars_2015_06_29221.htm, letöltve: 2024. 05. 15.

reflektálok, majd Jean-Luc Nancy posztantropocentrikus filozófiájának a segítségével értelmezem és kontextusba helyezem azt az összefüggő, noha sohasem a végletekig explikált létértelmezői fogalmiságot, amelyet Mészöly az esszéiben fejt ki, és amelyeket kulcsfontosságúnak tartok a művei átfogó ökokritikai értelmezése érdekében. Az értekező prózája kapcsán az volt az értelmezői kérdésem, hogy az ott kifejtett gondolatok értelmezhetőek-e egy posztantropocentrikus, a nonhumán létezési módját átértelmező valóságképként, azaz mennyiben tekinthető Mészöly egy, a valóságérzékelésünket újraíró fordulat kivitelezőjeként? Mindenekelőtt válaszolnom kell egy, az olvasóban már valószínűleg felmerült kérdésre: miért pont az esszéket és azokon belül miért épp létértelmezési megállapításokat vizsgálom? Az esszék tanulmányozását azért tartom érdemesnek, mert úgy tűnik, azok a szépirodalmi szövegekkel egyenrangú, azokkal rendszert alkotó bölcséleti gyakorlatok, amelyek mentén „rekonstruálható egy olyan elméleti séma, amelyben Mészöly egy elméleti, fogalmi nyelvhez hasonlóan explikálja saját írói (sőt, ahogy látni fogjuk: prózaetikai) gyakorlatát, vissza-visszatérő fogalmakkal, amelyek összekapcsolhatók konkrét szépirodalmi szövegformálási eljárásokkal is. Ez az önreflexió természetesen csak kiindulópontja lehet értelmezéseinek, ugyanakkor kiindulópontként nagyon is revelatívnak tűnik”⁵⁹. Ehhez kapcsolhatjuk Thomka Beáta megállapítását, aki szerint

“az életműben epikusan és elméletileg, művésziileg és fogalmilag is artikulált és visszatérő gond a mindennapi élettények rejtélyének, a dolgok rejtett lényegének és belső összefüggéseinek megértése. A fürkészés, kutatás, nyomozás, tettenérés lankadatlan kényszere a megfejtési, felfedezési törekvés része. A prózában ez a narráció lehetőségeivel, az esszéiben a tudományok és filozófia ösztönzésével folyik. Sem a két formálásmódot, sem a gondolkodás és teremtés két módozatát, a tudományét, elméletét, illetve a fikcióét Mészöly nem érzi egymással szembenálló, egymástól idegen, hanem egymást támogató szellemi síkoknak. A megismerési probléma, az áthatolás nehézségének élménye tartósan izgatja. Ezt követi a leírasi, megjelenítési nehézség, az elégedetlenség a befogott képpel, megsejtett összefüggéssel szemben.”⁶⁰

⁵⁹ Bagi Zsolt, „Megfelelés, hasonlítás, tettenérés”, *Literatura* 49, 1. sz. (2023), 40.

⁶⁰ Thomka Beáta, „Az elbeszélés ontológiai kételyei”. In: T.B., *Mészöly Miklós* (Pozsony: Kalligram Kiadó, 1995).

Ennek ellenére – legjobb tudomásom szerint – még nem tették meg az esszékét ökokritikai szempontú kutatás tárgyává, ez pedig egy olyan *gap* a Mészöly-recepcióban, amely indokolja a kutatást. Mészöly, sohasem egy egységes módszertant alkalmazva, de számtalan alkalommal tesz olyan létértelmezési igényű megállapításokat, amelyek véleményem szerint csak önkényesen függetleníthetők a gondolkodásában az esztétikai és etikai elköteleződésektől, és ezt az álláspontomat Thomka idézett értelmezése is alátámasztani tűnik. Bagi Zsolt nyomán az esszéekben megjelenő létértelmezéseket egy másfajta, az ökokritikai olvasatok sokaságának teret engedő valóságkép fogalmiságának kifejtéseként azonosítom. Egyetértek Bagival abban, hogy Mészölynél a kritika által jól körbejárt „prózapoétikai szervezettség minden szintjére kiterjedő egalitarizmus”⁶¹ nem tulajdonítható az elbeszélői tudat működésének, nem idioszinkretikus szubjektivizmus, hanem egy alternatív realizmus kidolgozására tett kísérlet, amely nem akar megfelelni semmilyen, a dolgok mögött bárminemű mélyszerkezetet tételező elvárásrendszernek. A prózáját jellemző egyenrangúság az ő értelmezésében a mélyszerkezeteket kibillentő inzultáló valóság közvetítése és megjelenítése: „a hierarchiát felszámoló egyenértékűség számomra se nem az elbeszélői tudat jellemzője, se nem egy figuratív megragadható formális sajátosság, hanem a megjelenítés és a közvetítés egy módja”⁶². A világ mögött nincs rejtélyes irányító gépezet, nincs „természetes hierarchia”, nincs megváltoztathatatlan rend, Mészöly kifejezését kölcsönvéve: a valóság „életszerűen demokratikus”.⁶³ Ember és állat nem hierarchizálható. Bagihoz hasonlóképpen, Szolláth Dávid számára a kortárs, ökológiailag érzékeny olvasatok fényében „szinte konszenzuálisnak tűnik, hogy Mészölyre állat és ember *egyenrangúsítása* jellemző”.⁶⁴ Innen nézve a vállalkozásom több tekintetben érintkezik Mészöly ökokritikai irányultságú recepciójával, de hangsúlyos pontokon el is tér tőle. Az esszék olvasásakor az ökokritikailag elkötelezett olvasó feladatát én abban látom, hogy azon aspektusokra összpontosítson, ahol a humán–nonhumán elemek egyértelműséget kibillentő egyenrangúságnak nemcsak a megállapítását, hanem az ezt lehetővé tévő világkép kifejtését, az egyenrangúság feltételeit érhetjük tetten; ahol elmozdulunk a hierarchikus

⁶¹ Bagi, „Megfelelés, hasonlítás, tettenérés”, *i. m.*, 44.

⁶² Uo., 40.

⁶³ Mészöly Miklós, *Négy zöld levél Kisorosziból*, Digitális Irodalmi Akadémia, online forrás: https://reader.dia.hu/document/Meszoly_Miklos-Otthon_es_vilag-34410, letöltés dátuma: 2024. 06. 15.

⁶⁴ Szolláth Dávid, „Hatalom, hierarchia és állatábrázolás Mészöly Miklós ötvenes–hatvanas évekbeli prózájában”. *Somogy 54*, 1. sz. (2022), 5.

meghatározottságokról való gondolkodástól a létezésről mint cselekedetről, mint kitettségről, mint viszonyról való gondolkodás felé. Értelmezésem talán a következőben képes újat állítani az öko-Mészöly diskurzusokban: ahogy Mészölytől idegen az általánosítás és az absztrakció, ugyanúgy idegen tőle, hogy az egyenrangúsítás jegyében nem ember és ember között bármiféle összemérhetőséget vagy felcserélhetőséget tételezzen; idegen tőle, hogy azt állítsa, hogy amiért nincs lényegi, szubsztanciális különbség a két fajta létező között, a kettő voltaképpen „lényegében ugyanaz”⁶⁵. Ez nem arról tett megállapítást, hogy aki így gondolná, az feltétlenül tévedne, hanem hogy Mészölynél az „alaptalanságnak”, az abszolútum elutasításának az esszék fényében ettől inkább eltérő leágazásait vélem felfedezni. Tézisemet előrebocsátva, mélyszerkezet vagy abszolútum hiányában a humán és nonhumán felcserélhetőségével vagy összemérhetőségével szemben az én értelmezésemben a humán és nonhumán *csak abban egyenrangú, hogy felcserélhetetlen egymással*: Mészölynek a kritika által már jól körüljárt megszakításos mellérendelését a szinguláris elemek egymás mellettségének a közvetítéseként értelmezem.

2. Ökokritikai alapvetések

Mivel egy ezernyi elágazással rendelkező irányzatról beszélünk, érdeemesnek tartom külön meghatározni, hogy mit értek ökokritika alatt, milyen pozícióból olvasom újra Mészöly műveit. Mészöly azért is lehet érdekes kiindulópont az ökokritika számára, mert valóságábrázolása sohasem tagadta le a szöveg megcsinált voltát, ahogy az ökokritika számára is az a kihívás, hogy egyik szemmel a természet mindig kulturálisan-fogalmilag közvetített mivoltára figyeljen, a másikkal pedig arra, hogy a természet *valóban* létezik, egyszerre tárgya és kiindulópontja ezeknek a diskurzusoknak.⁶⁶ Greg Garrard szerint a klímakatasztrófa árnyékában az ökokritikai olvasatoknak már nem áll módjukban a természet pusztán emberek által konstruált mivoltát sugallani, de a romantikus közvetlenséghez és szószertiséghez visszatérő „ökomimetizmus” ugyanúgy elkerülendő. Mindezek helyett arra kell figyelni, ahogy a kultúra és természet kölcsönösen fordítják egymást, produktíve interferálnak egymással, új

⁶⁵ Lásd: „Az állati ugyanis nem kívül van az emberin, hanem belül, afféle belső idegenként, és nem az emberi lényeket alkalmanként veszélyeztető, hanem eredendően meghatározó idegenként. Nincs olyan külső nézőpont, ahonnan megnyugtató biztonsággal elkülöníthetnénk a kettőt egymástól. Mészöly a létezésnek arról a megrázó síkjáról beszél, ahol az ember és az állat: lényegében ugyanaz. És itt már használhatatlannokká válnak a hagyományosan humanista és morális szempontok, előítéletek.” Bazsányi Sándor kézírata, idézi Szolláth Dávid, „Hatalom, hierarchia és állatábrázolás...”, 6.

⁶⁶ Greg Garrard, *Ecocriticism* (London–New York: Routledge, 2021), 11.

alakzatokat alkotva.⁶⁷ Michel Serres-hez hasonlóan én is úgy értelmezem a fordítást (transzláció), mint átjárást, egy olyan hálózat megteremtését, amelyben a résztvevő (nem egyenértékűsíthető, egymással szimmetrikusan nem megfeleltethető) elemek egymást összetett módon alakítják és kimozdítják.⁶⁸ A irodalmi szövegben megjelenített humán-nonhumán együttállások alakzatait szintén egy transzlációs folyamat eseményeinek vagy termékeinek tekintem. A garrardi ökokritika számára az irodalmi szöveg nem lemásolja a valóságot (nem hisz abban, ami eleve adott, ami magától értetődő), és nem is formát ad a közömbös realitásnak, hanem lefordítja azt saját stílusára, egy viszonyulási pontot teremt, amely hat és amelyre visszahat a természeti világ. Az ökokritika egy „realista” irányzat, hisz amennyiben megfejtéseit valamilyen módon létező praxishoz szeretné kötni, a szövegeknek valóságvonatkozást kell tulajdonítson, ahol itt nem a sziklaszilárd létre gondolok, hanem arra, hogy a valóság az irodalmi nyelv, metaforák, trópusok *tárgya*, az által kijelölt, körülhatárolt, megformált, ami noha nem idegen a megjelenítéstől, de attól mégis eltérő, a megjelenítést gátoló-gerjesztő interferencia.⁶⁹ Az ökokritika feladatát abban látom, hogy a valóság lefordításakor alkalmazott stílust oly módon kutassa, hogy kiderüljön, milyen valóságra is vonatkoztatható lehetőségei tűnnek fel a humán-nonhumán alakzatoknak a megjelenítésben. Magyarul: az ökokritika azon alakzatok kutatása, amelyben a humán és nonhumán létezők érintkezései a fordítás aktusában kifejezést nyernek.

Természetesen az imént bemutatott ökokritikai szemlélet nem kizárólagos. Az ökokritikai irányzatok közötti viták kimerítő bemutatása nem tartozik a dolgozatom céljai közé, de konszenzuálisnak tűnik, hogy az ökokritika esetében nem egységes paradigmáról vagy módszertanról beszélünk, hanem egy belső polémiákkal teli heterogén kutatási területről. Mivoltát legáltalánosabban ethoszként vagy ígéretként felfogva tartom megragadhatónak. Ígérete pedig abból áll, hogy a kirekesztő humanizmusok és a neoliberális kapitalista konszenzus szimptomájaként felfogott, a klímaváltozást előidéző gazdasági és műszaki-tudományos világgéppel szemben létrehozson egy olyan rivális szemléletet, amely a szűk értelemben vett gyakorlatias, leginkább rövidtávú érdekeket követő és önmagát másoktól (ebben az esetben: a nonhumántól) hermetikusan leválasztó ember víziója helyett a nonhumánnal való együttlétezés különböző aspektusaira összpontosít. Ha azt mondtam,

⁶⁷ Uo.

⁶⁸ Michel Serres, *Hermes* (Baltimore–London: John Hopkins University Press, 1982), 80.

⁶⁹ Bagi, „Megfelelés, hasonlítás, tettenérés”, *i. m.*, 42.

hogy az irodalom translációs aktus, amely viszonyulást teremt, akkor az ökokritika olyan translációs vállalkozás, ami a meglévőtől eltérő alakzatokat keres: egyike lehet ennek a szubjektivitásunk átgondolása. Ahogy Raymond Williams is fogalmaz: „ha elidegenedünk azoktól az életfolyamatoktól, amelyeknek, bár egyenlőtlenül, de a részét képezzük, elkerülhetetlen módon saját magunktól is elidegenülünk. Más eszmékre van szükségünk, mert más viszonyok szükségeltetnek.”⁷⁰ Az ökokritika, mivel az érzékelhető újraosztásában érdekelt, egy eminensen politikai szerepet is betölt: a művészet – a filozófia mellett – ebben az ügyben kiemelt szereppel bír, a fogalmi-képzeti vagy akár az affektív munka terepeként. A művészet potenciája véleményem szerint az, hogy kiléptessen saját szűk, személyes perspektívánkból, és meghaladhatóvá tegye azt, hogy amit megváltoztathatatlanak, eleve elrendeltnek látunk – vagyis mibenlétnek. A *mibenlét* valójában sohasem dologszerű zárvány, hanem folyamatok és összefüggések része, eseménye, pillanata, beleértve a nonhumánnal való együttlétünket – vagyis *milyenlét*.⁷¹ Nem állítom, nem állíthatom, hogy az irodalom egyenes úton vezetne a világ megváltoztatásához, vagy hogy Mészöly szövegei valamilyen látens módon a jelenlegi klímabűnözésre reagálnának. Arról beszélek, hogy Mészöly prózája belátásra bírhatja az olvasóját a nem csak humán valóság *milyenlétét* illetően. A belátás mindenekelőtt egy ajánlat, egy lehetőség, ebben az esetben a valóságérzékelésünk kiszélesítésének a lehetősége, ahol már nem az emberé a szuverén hatalom vagy a kontingencia privilégiuma. Ilyen helyzetben értelemszerűen már nem vagyunk „autonóm” ágensek, azonban ez még nem jelenti, hogy összeolvadva vagy határok nélkül léteznénk.

Bagi Zsolt nemrég megjelent esszéjében a filozófia/elmélet emancipatorikus küzdelemben elfoglalt szerepéről ír, megállapításai azonban áttételesen érvényesek az irodalomra vagy az ökokritikai szellemű megközelítésekre is. Az elmélet (és irodalom) veszélyes, mivel nem olyan írásról beszélünk, amely eleve meghatározott keretek közé zárná a közösséget, hanem ajánlatot tesz a zárvánnyá vált keret- és kritériumrendszerek kibillentésére. Az elmélet nem egy kész világba, egy utópiába vezeti olvasóját: azt ajánlja fel, hogy éljen vele, és hozzon létre vele együtt egy új, más társadalmat. Munkára hív, nem kész palotát ajánl. A kudarc lehetősége mindig fennál. De melyik együttműködésnél nem? Ez a

⁷⁰ Raymond Williams, *Culture and Materialism*, (London–New York: Verso, 2020), 93.

⁷¹ Mészöly kifejezéseit vettem kölcsön, vö. Mészöly Miklós, „II/B–Notesz” = M. M., *Érintések*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00428_kv.html, letöltve: 2024. 06. 06.

munka az, ami az „egyet nem értés”, az emancipáció, az egyenlőség konstrukciójának valódi lehetőségét hordozza.⁷²

Hasonlóan élek a belátás kifejezéssel is: az irodalom azzal, hogy felajánlja a belátás lehetőségét, lehetővé tesz egy nem emberközpontú világ melletti ismeretelméleti és etikai elköteleződést – és annak ontológiai lehorgonyzását: a világnak a mindennapi zárványszerűségektől eltérő viszonyokkal való szembesülést. Az elköteleződés Seregi Tamás szerint olyan aktus, amely nem magától adódik, nem privát mentális cselekedet, hanem megvan a maga objektív-társadalmi beágyazódása, azonban fontosabbnak tartom kiemelni, hogy olyan aktusról beszélünk, amely ráadásul „szakítást jelent az addig létezővel, sőt korábbi önmagunkkal is”.⁷³ Az ökokritika nem törvény, hanem az együttlétezés felfedése, és e felfedés fénytörésében tett ajánlat/belátás. A képzeletet elszegényítő politika helyett az ökokritika olyan szemléletváltást szorgalmaz, amely „utópista”, vagyis felszabadítja a képzeletet. Ez nem azt jelenti, hogy Mészöly a légbőlkapottat preferálta volna a „valóssal szemben”, hanem felismerte, hogy az irodalom, amely csak azt mondja el, „ami van”, a fennálló hatalmi viszonyok kiszolgálójává válik.

3. „A művészet lényege szerint se más, mint a tágasság iskolája”

Ebben a fejezetben vizsgálódásomat a Mészöly-szövegek a valóság mibenlétéről és annak lehetséges ábrázolásáról tett állításaira fogom szűkíteni. Az áttekintést vezető tézis a következő: Mészöly prózája ökológiai, mivel nem statikus, eleve elrendelt mivoltukban szemléli a dolgokat, hanem az egyenrangú elemek közötti találkozásokat, ezen elemek csoportosulásait és sűrűsödéseit jeleníti meg. Nem nevezhetjük pusztá raktárosnak, ahogy Lillik nevezte az öreg erdészt a *Magasiskolában*, az ő kísérletező írásmódja meglehetősen „biodiverz”, nem önkényesen monokulturális. A „biodiverzitás” pedig abból fakad (ahogy a kritika erre számtalanszor, ám mindig másfajta keretezésben rámutatott), hogy Mészölyt nem a mimészis-elveket követő ábrázolásmód, nem a hasonlítás érdekli, hanem a hasonlat, a homogenitás helyett a heterogenitás mellett teszi le a voksát. A hasonlítás és a hasonlat közötti különbség ott húzódik, hogy míg az előbbi bízik az ábrázolás és az ábrázolt

⁷² Bagi Zsolt, „Élni az ajánlattal”, *új szem*, 2023. 12. 27, <https://ujszem.org/2023/12/27/elni-az-ajanlattal/>, letöltve: 2024. 06. 05.

⁷³ Seregi Tamás, „Esztétikai kötődés – ontológiai lehorgonyzás – művészeti elköteleződés”. In: Losonczi Márk, Jelena Vasiljević & Adriana Zaharijević (szerk.), *Elköteleződés és kritika* (Belgrád: Forum, 2020), 116.

azonosságelvű megfeleltetésében, addig az utóbbi tisztában van e vállalkozás naivitásával és reménytelenségével, az azonosságelvű ábrázolás helyett kérdőre vonja az elbeszélés lineáris, hierarchizáló jellegét. *Fekete-fehér film, színes film* című esszéjében állítja szembe Mészöly a kettőt a legélesebben, ahol a fekete-fehér film a hasonlatnak, a színes film pedig a hasonlítóval feleltethető meg, míg saját munkásságát – „utolsó mohikánként” – a fekete-fehér filmmel rokonítja. A színes film esetében

„[h]a a hasonlítás művészileg is hibátlanul meggyőző – mindenesetre nem a „lényegi valóság” maximumát kell csodálnunk benne, hanem a valóság maximálisan megtévesztő hamisítását [...]. Mégis, ilyenkor a legnagyobb a kísértés, hogy objektivitást emlegessünk [...]. A megszólítással, a tárgyiasítással, a hasonlítás akarásával olyan „úr” kíván kitöltődni, amit a hasonlat eleve elfogad realitásnak; s amihez mérve, igazodva fejezi ki magát. És ez az összemérés a hasonlat. Nem az azonosság romantikája, hanem az áthidalhatatlanság világos érzékeltetése. Szkepszisében valósul meg a realizmus.”⁷⁴

Mészöly világosan érzékeltette e szakadékot, ennek ellenére mégis foglalkoztatta a realizmus kidolgozhatóságának problematikája,⁷⁵ noha a napnál is világosabb, hogy azt nem a tükrözés elméletének totalitásigényében látta megvalósíthatónak:

„A fokozottabb objektivitás követeli a többértelműséget, mivel objektíve igazolhatóbbak lettek tettenérésünk határai. „Ha a realitás felfoghatatlan, akkor nekünk felfoghatatlan koncepciókat kell kovácsolnunk”, írja Hegel. Ebben a megállapításban egy rendkívül kemény és alázatos realitásigény fogalmazódik meg; ami talán soha nem volt időszerűbb, mint ma.”⁷⁶

Bármennyire is kísérletező és heterogén életművel van dolgunk, az alternatív realizmuskép kidolgozására irányuló törekvés nem nevezhető átmeneti, egyszeri kísérletnek, *passé*-nak. Bagi Zsolt szerint „[a] prózai mű esetében Mészöly legáltalánosabb, azaz az életmű egészére érvényes módon két alapvető konvenció ellenében hozza létre közvetítési formáját:

⁷⁴ Mészöly Miklós, *Fekete-fehér film, színes film*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://reader.dia.hu/epubreader.html?token=R%2FQK01cSvT7%2Fhh7SfehOxiY26QA6ato4PJhRuVZUOCbs4wHwCaAJZzKR3HNI9j9m&lng=hu>, letöltve: 2024. 06. 12.

⁷⁵ Bagi, „Megfelelés, hasonlítás, tettenérés”, *i. m.*, 47–48.

⁷⁶ Mészöly Miklós, *Műhelynaplók* (Pozsony: Kalligram Kiadó, 2007), 821.

az elbeszélés és a hierarchikusan kitüntetett elbeszélő ellenében”.⁷⁷ Azonban milyen csapásvonalak mentén gondolható el az elbeszéléssel és a konvencióval szembeni kísérlet? Mészöly ezt egyik esszéjében, ahogy Bagi is rámutatott,⁷⁸ a zenében és a kvantumfizikában párhuzamosítható változások kapcsán fejtette ki a leghatározottabban. A tonális zene egyetlen hangot emel fel, a többit pedig alárendeli, míg az atonális zene ehhez képest az egyetlen hang abszolútumának felforgatása, a többhangúság felszakadása:

“Az abszolút trónvesztésével az egykori tekintély végtelen sok egyes elemre, vonatkoztatási rendszerre oszlott szét. Ami bekövetkezett: jelentősnövekedés az egyesekben. Vagy: felelősnövekedés a közérzeti átélés szempontjából. Ez pedig úgy növeli meg a személyes jelentőségemet, hogy érvényessége csak akkor hiteles (másik síkon: akkor etikus; ismét másik síkon: akkor szociális) – ha hierarchia nélküli, hozzám hasonló potenciális jelentőséget tulajdonítok a rajtam kívüli másnak. Kitüntetett koordináta-rendszer hiányában magam is egy vagyok a sok kitüntetett között. Így viszont kötelezőbb a szabadság, sorsdöntőbb az elhatározás és választás.”⁷⁹

Bármilyen „természetes rend”, bármilyen mélyszerkezet gyanús Mészöly számára, a konvencionalitás kézenfekvő magyarázatai helyett a valóságot az ő szemében hitelesen leképező módszert, a mellérendelés eljárás módját választja. Bár az életmű különböző pontjain ugyan más-más elemek kapnak hangsúlyt, de általában véve az életmű egységes abban, hogy az elemek egyenlőségének kell megszerveznie a prózai szöveget, nem pedig egy hierarchikus elrendeződésnek. Szolláth Dávid találó megfogalmazása szerint „a dolgoknak nem mélysége van, hanem sokasága”⁸⁰. Mészölynél a dolgok nem evidensek, nem „olyanok”, mint amilyenek tűnnek nekünk. Ugyanakkor arról sincs szó, hogy az elbeszélői tudat a közömbös valóságra ráhúzná a megszakítottságot (ebben az esetben ugyanúgy egy egyirányú, antropomorfikus tartalom-megjelenítésről lenne szó), hanem arról, hogy a megszakítottság és az egyenrangú elemekre támaszkodó eljárás mód válasz a létezés milyenségére, a dolgok

⁷⁷ Uo., 45.

⁷⁸ Uo., 44–45.

⁷⁹ Mészöly Miklós, *A tágasság iskolája*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367/meszoly00368/meszoly00368.html>, letöltve: 2024. 01. 05.

⁸⁰ Szolláth Dávid, *Mészöly Miklós* (Budapest: Jelenkor Kiadó, 2020), 29.

„megszóltására”⁸¹, azok kimeríthetlenségére, amelyek kihívást intéznek kézenfekvő keretrendszerünknek:

“Meglehet: az utolsó szakadék ott van, hogy a világ nem tud olyannak látszani, amilyen; noha éppenséggel azáltal van, hogy látszik? Meglehet: a „látszani” nemcsak a mi közmegegyezésünk, hogy a világ s a dolgok olyanok, amilyenek látszanak; hanem a lét kényszere is, hogy olyan legyen, amilyen nem?”⁸²

Ez nem pusztán episztemológiai álláspont, hanem ontológiai is, amennyiben a konvencionális hierarchizálások elutasítása és az egyenrangúság melletti kiállás nem pusztán az elbeszélői tudat megismerési határainak a belátásából fakad, hanem egyben a „lét kényszere is, hogy olyan legyen, amilyen nem”. A következőkben ezt az állítást fogom körüljárni.

Mészöly műhelynaplóit és értekező prózáját olvasva úgy tűnik, hogy több egy nyelvkritikus vagy a megismerés lehetőségeit megkérdőjelező írónál. Egyik esszéjében azt írja, hogy „többször megjelent előttem az az ideálkép, hogy mérhetetlenül realista legyek, de ferdítéssel. Vagyis többször elképzelttem egy szinte minden pontján mimikrivel ellátott képet, csak hogy az egész kép öt centit el volt ferdítve. Ebben a ferdítésben véltem felfedezni a saját kis játékteremet.”⁸³ Béládi Miklóssal készített interjújában pedig ehhez hasonlókat fogalmaz meg:

“Nagyon nehéz válaszolni, de van egy gyanúm, amit írás közben is állandóan érzek. A legnagyobb gondot, sőt, kint az okozza nekem, hogy érzem, ezek a történetek a maguk hatásfokát csak úgy tudják elérni, ha a valóságos és valóságból szedett anyaghoz egy megfelelően megbillentett látószöveget és egy olyan stiláris textúrát tudok hozzáadni, amely megmenti és irodalomná teszi.”

Béládi válasza:

“Itt rögtön közbevágom, vitatkozó módon, még hozzá elég szemtelenül, mert szerintem ez a probléma nem lingvisztikai és nem grammatikai, sokkal inkább tartalmi, lényegi.

⁸¹ Bagi, „Megfelelés, hasonlítás, tettenérés”, *i. m.*, 44–45.

⁸² Mészöly Miklós, *A „megállításról” és a „lefutásról”*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00163a/meszoly00178/meszoly00178.html>, letöltve: 2024. 03. 05.

⁸³ Idézi Urbanik Tímea, *Prózaszilipek* (Szeged: Juhász Gyula Felsőoktatási Kiadó, 2022), 94.

Szerintem ez nem nyelvi, lingvisztikai vagy grammatikai, hanem lényegi, világképben jelentkező probléma. Tehát sokkal általánosabb. A nyelvi szint is lényeges, de amit én itt érzek, ennél több. Általánosabb, magasabb, hogy úgy mondjam. Az előbb – írói metaforával – azt mondtad, „megbillent látószög”. Mi az, hogy megbillent látószög? Nyilván világkép.”⁸⁴

Ez a megbillent látószög, ez az öt centi ferdítés nem pusztán nyelv- és megismeréskritikus álláspont tehát, hanem realista kísérlet, a valóság mibenlétéről alkotott vízió, világkép. Nem egyszerűen az ember ismeretelméleti képességeinek a tárgyalása, azoknak nyelvi meghatározottsága, hanem szélesebb értelemben vett ontológia, legalábbis annak az írmagja, amennyiben a megismerés és az ábrázolás lehetőségeinek a felvázolása elválaszthatatlan a világról alkotott felfogástól. Ez a világkép pedig úgy tűnik – különféle, a *Műhelynaplóiban* kifejtett gondolatokat figyelembe véve –, nem szubsztancialista, hanem relacionális. A szubsztancia Heidegger szerint, akinek a filozófiáját különben Mészöly behatóan ismerte, olyan mibenlét, ami úgy *van*, hogy létezéséhez nincs szüksége semmilyen más létezőre.⁸⁵ Mészöly gondolkodásában hasonló szerepet tölt be az imént tárgyalt „abszolút” – az a másra nem szoruló eleve adottság, az a mélyszerkezet, amely ráadásul kitüntetett vonatkozási pontként vagy meghatározottságként szolgál. Az abszolút determináló szervezőelvként lép fel a világmindenségben, és így neki köszönhetően a többi elem működése feltárható, kategorizálható vagy előre látható. Ehhez képest a kvantumfizika korabeli fejleményeinek fényében Mészöly eltávolodik a szubsztancialista vagy determinista állásponttól: számára a világ nem befejezett teremtés és az ember dolga nem csupán annyi, hogy leltárazza a teremtés mögött meghúzódó elemi-független törvényszerűségeket. A kvantumfizika nyomán arra a belátásra jut, hogy a megismerés nem lehet ártatlan folyamat, mint ahogy azt a klasszikus fizika feltételezte, hiszen a megfigyelés megváltoztatja a megfigyelt dolgot – a megfigyelésért árat kell fizetni:

“Minden megfigyelés tehát meghatározhatatlan terjedelmű belenyúlás mind a megfigyelési eszközbe, mind a megfigyelt rendszerbe, s megszakítja a megelőző jelenségek oksági kapcsolatát a következőkkel. Ez az ellenőrizhetetlen kölcsönhatás a

⁸⁴ Mészöly Miklós, „Megszerkesztett spontaneitás (Béládi Miklós beszélgetése)”, *Jelenkor* 61, 1. sz. (2018), 59–60.

⁸⁵ Martin Heidegger, *Lét és Idő* (Budapest: Osiris, 2007), 112.

megfigyelő és a megfigyelt rendszer között minden mérésnél ennél fogva keresztülvihetlenné teszi a jelenségeknek a klasszikus fizikában feltételezett determinista felfogását: az eleve meghatározott szabályok szerint lejátszódó játékot, miután megtörtént a néző szabad választása az egymást kizáró kísérleti berendezések között, megszakítja a kiválasztó megfigyelés, amely mint lényegileg nem automatikus történés összehasonlítható a mikrokozmoszban végbemenő teremtéssel vagy egy változással is, természetesen előre nem mondható és nem befolyásolható eredménnyel.”⁸⁶

Mint mondja, a „mibenlét nyugodtan kihúzható a szótárból”,⁸⁷ helyette a dolgok „milyenlétéről” kell gondolkodnunk. Tarthatatlanná válik az az álláspont, ami a világot a karteziánus szubjektum-objektum felosztásban kívánta megérteni: a szubjektumot és objektumot nem lehet véglegesen szétválasztani, azok nem egymástól független létezők, hanem kölcsönösen hatnak egymásra, milyenségüket a relationalitásuk milyensége artikulálja. Mészöly számára tehát valóban képtelenség a teljes megragadásról szóló ábránd, azonban a „kimeríthetetlenség” és az indeterminizmus jelenségeinek a tudat működésén túli okokat tulajdonít: nem a tudat „elégtelensége” szüli az indeterminizmusokat, hiszen maga a létezés az, ami billeg. Hogyan ragadható meg pontosabban ez az indeterminizmus?

“az elemi részecskék aktuális determináltságuk mellett potenciális akauzalitással is rendelkeznek. A teljes akauzalitás bölcseletileg képtelenség – legalább – is a szervesetlen anyagi világban. A fizikára alkalmazott okság elve ma már nem azt mondja, hogy azonos létezők azonos körülmények között azonos módon viselkednek – ellenkezőleg: minden létezőnek egyedi léte van, egyedileg is hatni képes.”⁸⁸

Mindebből levonható az a következtetés, hogy a létezők nem egy meghatározott hierarchia megvalósulásának a sorrendjét követik, hanem egyedi hatásaik „mellérendelő kombinatorikájában”⁸⁹ létesülnek. Az indeterminizmus záloga a létezők szinguláris mivolta, vagyis, hogy az alapként szolgáló abszolútum hiányában azok mindig egyedi módon hatnak

⁸⁶ Mészöly, *Műhelynaplók, i. m.*, 142.

⁸⁷ Mészöly, „II/B–Notesz” = *Érintések, i. m.*

⁸⁸ Mészöly, *Műhelynaplók, i. m.*, 139.

⁸⁹ Mészöly Miklós, *A tonalitás és atonalitás közérzetéről*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367/meszoly00369/meszoly00369.html>, letöltve: 2024. 04. 11.

egymásra, azonban ez nem előrelátható módon történik, a végkimenetel, noha új összefüggések, új alakzatok létrejöttével kecsegtet, meglehetősen kockázatos marad. Szingularitás alatt tehát egyedi, egyszeri létezőt értek, amely épp azért lehet szinguláris, mert nem abszolútként, hanem mint önmaga zártságából kilépve, másokkal egyedi viszonyban létesül. E (szinguláris) relationalitás egyben folyamatszerű, „kalandként” vagy „kockázatként” is megfogalmazható:

“De körbejárhatjuk a kérdést másképp is. Kockázatok – vajon nem így vagyok a leginkább valóságos? Gondolhatom, hogy a kockázat maga a valóság, a valóság természete? S mint ilyen, a változás lényege? Mondhatom, hogy miután a változás nem szüntethető meg: a kockázat a lehetőség öntermékenyítő újabb lehetősége? S miután a kockázat változatai kiiktathatatlanok, a valóság kénytelen szüntelenül lehetőségben egzisztálni? Ha igen – akkor az egy-hang az így értelmezett kockázat elvetése? Holott nem arról lenne inkább szó, hogy az Egy Struktúra antropomorf ábránd és egyszerűsítés, s helyette a magát mindig újraszülő nyitottságra kellene támaszkodnunk, a „magukba lehorgonyzott tények” helyett a „magukból folyton kilépőkre”? Fogalmazhatok úgy, hogy sosem a „valós valóságban” vagyunk (mint a valós számok a matematika világán belül), hanem mindig betoppanóban és máris távozóban (mintegy az imaginárius szám pozíciójában)? Mindig egy „imagináriusan valós” részben?”⁹⁰

A fenti idézet nyomán az is megállapítható, hogy egy létezés nem egy eleve adott mélyszerkezet kifejeződése, hanem az állandó keletkezés, a szakadatlan differenciálódás folyamata. Nincs állapot; mindig az útközbeniség köztességében vagy „részében” találjuk magunkat:

“Tárgyat kell választanunk. A pauszpapír alá tett mozzanatok körberajzolása megtévesztő híradás a mozzanatok közötti résről. Talán inkább a mozzanatokban meglegelni a rést: valójában azokban vannak, felmérhetetlen kiterjedéssel. Sőt, meglehet, hogy mozzanatok közötti rés nincs is, mert amit annak vélünk, az a legfontosabb mozzanat. Felejtjük el a rés „kibúvóját”, s beszéljünk inkább a mozzanat önfeledt létezéséről, minden külső hívást, maga-felajánkozást elutasító „jelenléttelen-

⁹⁰ Mészöly Miklós, *Egy-hang és hangváltás*, Digitális Irodalmi Akadémia, letöltve: https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367_kv.html, hozzáférés dátuma: 2024. 03. 10.

jelenlétéről” – ahol és amiben a tárgy a legteljesebben válik tárggyá, *réstelen réssé.*”⁹¹

(Kiemelés tőlem – J. T.)

Értelmezésemben a „rés” nem két eleve meglévő létező közötti tagolatlan hiányként értendő, hanem éppen a kettejük közötti különbségtétel *megképződésének* eseményeként (vagy helyeként), egyedi létük kölcsönös differenciálódásának folyamataként, ahogy azok a betoppanásuk pillanatában máris távoznak – ez akkor, ha elfogadjuk, hogy a rés a voltaképpeni „legfontosabb mozzanat.” Nagyon érdekes meghatározását kapjuk így a relationalitásnak: jelesül azt, hogy az elválasztás és a viszony nem ellentétek, hanem egymást feltételezik, egymást alkotják meg. Vagyis nem lehet a rést „betömni” vagy feloldani: ha a viszony létesülés, akkor mindig a létezők differenciálódásának a létesülése, a köztük levő különbség megképződése. Nincs a létezők közötti „rés” (mint hozzájuk képest másodlagos külsőlegesség), csak a rés van mint *ezen* állandó létesülés – elvégre olvashattuk, hogy „a létezés csak lehetőségben képes egzisztálni”, vagyis abban, hogy valami mindig feltartóztathatatlanul *mássá* válik. Ezen (állandóan létesülő) különbség miatt egy dolog nem tárhatja fel magát „teljes egészében” a vizsgálódó megfigyelői tekintet számára, és nem is oldódik fel a mással való viszonyban, hiszen akkor már nem beszélhetnénk a dolog kimeríthetetlenségéről, a kettejük között fennálló résről. A dolog egyszerisége és kimeríthetetlensége a „rés” megnyilvánulása – hiszen két dolog sosem lehet egyszerre *ugyanott* és egy dolog sosem marad *ugyanaz*. A „*résről*” című töredék fényében a létezők relationalitása alatt Mészölynél aligha monizmust, hanem egyenrangú elemek horizontális egymásmelletiséget kell értenünk. Ebben az egymásmelletiségben minden elem szingulárisként létesül, mivel nem egy abszolútum kifejeződéseit értjük alattuk, hanem az elemek egymásmelletiségükből fakadó kölcsönös differenciálódását, határaik koartikulációját. Ugyanakkor ha a létezés a szinguláris elemek létesülése, egyetlen szingularitás sem létezhet a többi elem pluralitása nélkül. Műhelynaplóiban Mészöly ezt a dialektikát a következőképp fogalmazza meg:

“számos kettőség létezik, de ha szigorúan a relációk, az értékhierarchia, az invariáns és variánsok szempontjából vetjük fel a kérdést, szintetikus perspektívában jelennek meg ezek a kettőségek: *nincs többé autonómia, és az integráció oppozíciója, mivel a*

⁹¹ Mészöly Miklós, *A „résről”*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367/meszoly00397/meszoly00397.html>, letöltve: 2024. 05. 13.

két elem kölcsönösen feltételezi egymást. Ez a helyzet olyan témák esetében is, mint amilyen a nyelvben a kód és az üzenet, a rész és a totalitás, a fonológia és fonetika, a biológiai elem és a társadalmi elem fogalompárjai – *Egy totalitás mindig rész is egyben s mindegyik rész totalitás is.*⁹²

Ha egy totalitás mindig rész is egyben, akkor szükségképpen nem független és önmagára záruló totalitásról beszélünk, hanem pluralitásról – ugyanakkor ha mindegyik rész totalitás is egyben, akkor nem egy befejezett egész alárendelt részéről vagy önazonos individuumból van szó, hanem szingularitásról. Mészöly számára azonban úgy tűnik, nem élvez elsőbbséget sem a szingularitás és sem a pluralitás, nem élvez elsőbbséget sem az egyedi-egyszeri, sem a sokaság, mivel ezek feltételezik egymást, együtt fedik fel egymást, együtt jelennek meg – egymásmellettségükben az együttlétezés terét tárják fel.

Mindennek fontos következménye, hogy a létezés nem egy eleve adott időben vagy térben megy végbe, hanem maguk az elemek artikulálják a téridőt. Mészöly a relationalitás elgondolásakor a lineáris időfelfogást az egymásmelletiség szimultaneitásával ellenpontozza, és azt állítja, hogy az időbeli távolságok nem egy eleve adott időbeliségben elfoglalt koordináta pontok között bukkannak fel, hanem az időbeliség sokkal inkább a viszonyok létesüléseként, kitöltöttségeként érhető tetten:

“9. Idő. Valójában nincs – csak relációk, amelyek egy állandó jelen időben pulzálnak. Általában: a lényegszerűhöz, a koncentráltéhoz közeledőben az idő átalakul a *kitöltöttség, a betöltöttség* atmoszférájává. *A létezés általános jelenlétként demonstrálódik.* Általában nem így élünk – hanem kronológiában, ami prolongált hiányérzések, hiányvalóságok távlata. Itt: a *relációban jelentkező távolság, különbség* – azt hiszem – nem idődimenzióban jelentkezik. Korinthoszi kisöccsünk stb. nem időben van távol – hanem relációként van jelen.”⁹³ (Kiemelések tőlem – J. T.)

A viszonyként felfogott idő tehát nem egy adott, előre meghatározott vagy előre ismert időtartam betöltése, hanem maga a betöltés, a viszonyok könnyűsége vagy nehézkedése

⁹² Mészöly, *Műhelynaplók, i. m.*, 241.

⁹³ Uo., 838. Vö. „A távoli-itt, íme, a test, a lélek kiterjedése. Nincs hely a születés előtt, sem a halál után. Nincs előtt/ után: az idő maga a teresedés”. Jean-Luc Nancy, *Corpus* (ford. Seregi Tamás, Budapest, Kijárat Kiadó, 2013), 85.

(teresülése-létesülése) tételeződik időként. Jean-Luc Nancy⁹⁴ szerint sincs előtt vagy után: az idő a létesülés, „a feltűnés és eltűnés, a jelenbe jövés-menés”.⁹⁵ Nancy a nehézkedés fogalma alatt szintén a létezők egymás melletti együttlétezését (*partes extra partes*), az eleve adott mibenlét megkerülését, következésképp a „tárt elhatároltság”⁹⁶ által lehetővé tett differenciálódás létesülését érti:

„A nehézkedések osztják el a kiterjedést, az extenziók és intenziók szerint. A kiterjedés a nehézkedések játéka: *partes extra partes* (Descartes hibája az volt, hogy az extrát üresnek és tagolatlanak gondolta, miközben az éppen a különbségek képződésének helye, a „korporáció” helye, a nehézkedés eseménye, következésképpen a világi közös). Az érintkezés, a minden szubjektumot megelőző tapintás, ez a „súlyozás” az, aminek nincs helye semmilyen „alatt”-ban – következésképpen semmilyen „előttben” sem.”⁹⁷

Hangsúlyozom, hogy az egymásmelletiség olyan relationalitás, amely nem helyezhető be egy monista keretrendszerbe – számára egy nagy közösben való feloldódás semmivel sem jobb, mint az eleve elrendeltség. Mészöly feloldódás nélküli keveredésről, behatolás nélküli átjárásról gondolkodik. Ezen álláspontját egyik esszéjében, *Az ezek és az ők szemantikája* című írásában fejtette ki bővebben. Mészöly a névmások jelentésmezejét értelmezve első mozzanatként azt leplezi le, hogy a *mi* névmás egyfajta „megsokszorozott én-t” jelent, ahol a többes szám első személy képviseli az első szám első személyt. Vagyis feltételez a *mi*-t alkotó tagok között egy közös tulajdonságot, szubsztanciát, identitást, ami ugyanakkor csak akkor képződhet meg, ha kirekeszti magából az *ezeket*, az *őket* („az *ezek* az *ők*, akik nem *mi*

⁹⁴ A két szerző egymás mellé helyezése nem magától értetődő, együttes vizsgálatuk esetében egy rövid indoklás elvárható. Ha azt állítom, hogy Mészöly esetében a dolgoknak „nem mélysége, hanem sokasága van”, ugyanúgy kijelenthetem, hogy a dezintegráció és a sokaság fogalma központi szerepet tölt be a nemrég elhunyt Jean-Luc Nancy filozófiájában is. A derridai és heideggeri hagyományokkal párbeszédet folytatván, azokat néha továbbgondolva, olykor pedig bírálva, Nancyt éppen az esszenciák dezintegrációjából fakadó sokaság mint egymásmelletiség vagy közösség mibenléte, annak lehetősége foglalkoztatta. Alapvető elköteleződése a közösség egy alternatív szemléletmódjának ontológiai kidolgozása volt, elhatárolódva és szembehelyezkedve annak megszokott elképzeléseitől; a társadalmi viszonyok számára például az egymáshoz simuló és nyomódó testek kimeríthetetlen szövevényében az inszubsztanciálisban való osztozást, az érintkezést, nem pedig az egyének identitás alapú vagy szubsztanciális csoportosulását jelenti. Lásd: Jean-Luc Nancy, *Comunitatea absentă* (Kolozsvár, Idea, 2005), 58–62.

⁹⁵ Nancy, *Corpus*, i. m., 85.

⁹⁶ Mészölyi fogalom: „Hogy mennyire látszatönállóság a magány, korunk neurózisai mutatják. S szinte nem is birkózunk mással, mint a *tárt elhatároltság* szellemi-lelki megteremtésével, a társág és elhatároltság olyan összehangolásával, ami optimális közösségi harmóniát teremt.” Mészöly, *A tágasság iskolája*, i. m.

⁹⁷ Nancy, *Corpus*, i. m., 69–70.

vagyunk”). Továbbá, Mészöly szerint ez a kirekesztés csak akkor mehet végbe, hogy ha „hatályon kívül helyez egy objektív *mi-t*”, a nemcsak az ugyanolyannal, hanem a másikkal való együttlétezés póré tényét. Értelemszerűen az így megalkotott *mi* szemantikáját a hatalmi manipuláció működésének tulajdonítja, az általuk véghezvitt kodifikációs művelet sikerének, ami már nem éri tetten a másikkal való együttlétezés milyenségét: „Utóbbi pedig már nem is rítus lenne, személyragos rend (amit az én, te, ő, mi, ti, ők jelölnek, s egyúttal hierarchizálnak is), hanem személyrag nélküli felismerése és megjelölhetősége a másiknak.”⁹⁸ Mészöly tehát egy másfajta viszonyt, egy rítusnélküliséget keres annak érdekében, hogy a másikkal „egyszerre, együtt mesélődjünk el”. Mészöly azt a mellérendelést tartja kívánatosnak, ami nem hierarchizál, de nem is bukik vissza egy amorf egységbe, elvégre mindkét esetben vagy „ráfogásról” vagy „az én fegyverletételéről” lenne szó, két olyan lehetőségről, amelyet mindenképp kerülni akart. Célja úgy beszélni az objektív *mi-ről*, hogy közbe ne adjuk fel az *én-t*, a többes szám első személy ne képviselje maradéktalanul az egyes szám első személyt. Senki se beszéljen az *én* nevében. Van az *én*-nek, az elemeknek egy egyszerisége, egy „ontológiai magánya”⁹⁹, amelyen Mészöly nem az elemek egymástól teljesen független, végleges izoláltságát érti, hanem az *én* és az *ők* egymást konstituáló, de egyszersmind egymástól elválasztott kettős viszonyát tárja fel, kijelentvén, hogy „az én akkor sincs egyedül, ha egyedül van; és akkor is egyedül van, ha nincs egyedül”.¹⁰⁰ Jean-Luc Nancy szerint ahogy az önmagában zárt létező csupán a saját zártságával lenne azonos és „abszolút létezőként” voltaképpen ellentmondásos lenne a megléte, úgy a másikba vagy a „közösségbe” való teljes önmegfeledkezés is valójában csak egy abszolút vagy egy önelégséges mivoltnak egy másfajta kifejeződése. Nancy szerint az abszolút vagy az önelégséges mivolt gondolata már csak azért is ellentmondásos, mert az abszolút logikája megszegi magának az abszolútnak az elvét. Ebben az esetben, ha izolált egyénről beszélünk, akkor annak az izolált egyénnek kellene lennie egyedül egyedül, ami így a saját előfeltételezését tagadná meg, hisz viszonyba helyezi azt, amiről a viszonynélküliséget állítja. De mint láthattuk, az „én akkor sincs egyedül, ha egyedül van, és akkor is egyedül van, ha nincs egyedül”. Az így megsejthető valóságfelfogás a

⁹⁸ Mészöly Miklós, *Az ezek és az ők szemantikája*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00428/meszoly00439/meszoly00439.html>, letöltve: 2024. 04. 18.

⁹⁹ Mészöly Miklós, *A „természetes jelentkezés” térképe*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://reader.dia.hu/document/Meszoly_Miklos-A_tagassag_iskolaja-1076, letöltve: 2024. 02. 06.

¹⁰⁰ Mészöly Miklós, *Az ezek és az ők szemantikája*, i. m.

mellérendeléssel kívánja meghaladni az én-ők, a rész-egész, a partikularitás-totalitás szembeállítását, amivel egyszersmint az egymásmelletiség ontologikus elgondolásának is teret enged. Az elemek nem abszolút módon függetlenek és nem is oldódnak fel egy nagy monista viszonylagosságban, hanem egymásmelletiségükben ismerhetőek fel, következésképp egymásnak kitettek a maguk végeességében és tárt elhatároltságában.

Ha azonban leszámoltunk az abszolúttal, a struktúrákat és hierarchiákat a helyükön tartó Végső Princípiummal, utóvégre az „integrált” identitással, akkor a megjelenített létezőkben a közös nem valami közösen osztott esszencia vagy az őket alátámasztó és éltető fundamentum, hanem éppenséggel az esszenciahiányuk, a nem-identitásuk: ebben alkotnak „közösséget”, ebben osztoznak, ebben élvezik az egyenrangúságukat. Az egyenrangúsítás Mészölynél tehát nem azt jelenti, hogy ugyanúgy létezik vagy ugyanannyit „ér” számára minden létező, hanem hogy az elemek előzetes szubsztanciahiánya univerzális, és ebben dologban egyenrangúak. A viszony, az egymásmelletiség, nem más, mint az, ami az abszolút immanencia autarkiját felbontja. Nincs szubsztancia, csak sokaság. Nincs egyén, csak szingularitás – ez az ember, ez az állat, ez a hang, ez a test. De amint láthattuk, nem élvez előnyt sem a sokaság, sem a szingularitás: az együttlétezésük és együtt való megjelenésük egyben a létük felbukkanása. Mindez nem azt jelenti, hogy ne lenne a műveiben struktúra, hanem azt, hogy bármiféle struktúra is van, az az elemek előzetes hierarchiája hiányának a talaján áll.¹⁰¹ Mészöly felszakítja a szubsztanciákat, a lét maga pedig így egymásmelletiséget jelent, egy nem-abszolút viszonyt, mivel a lét maga nem-abszolút, hanem ko-egzisztencia.¹⁰²

Ha megállapítottuk, hogy a lét mögött nem húzódik meg semminemű mélyszerkezet vagy eleve adott lényegiség, akkor a figyelmünk a dolgok „éppen-most-magát teremtő” konkrétságára összpontosul, a *tettenérésre*, melynek megragadására alkalmas a kritika által jól körüljárt sűrítés és a már többször említett mellérendelés poétikai eljárása. A *valóság tettenérése* című esszében Mészöly pedig ezek alapján egy új „programot” vázol fel, egy új objektivitását, amely helyettesíti az alárendelő és totalizáló realizmus módszereit: lemond arról, hogy a megjelenített elemek rendjének eleve adotttságot, de még arról is, hogy a mellérendelést megelőző magánvalóságot tulajdonítson:

¹⁰¹ Bagi Zsolt, „Már megint a realizmusról van szó”, *Helikon* 62, 2. sz. (2022), 258.

¹⁰² Jean-Luc Nancy, *Essere Singolare Plurale* (Róma: Einaudi, 2001).

“Ennek a tárgyilagosságnak az a hite, hogy olyasmit segít megmutatkozni, ami egyedül a működés tettenérésével lesz azzá, ami *sem a tettenértben, sem a tettenérőben nem volt meg azelőtt*. Vagyis lemond a „magánvaló” ostromlásáról, s gyakorlatilag a feltételezéséről is. Helyette a szembesítésben és szembesülésben, a találkozások egymást követő szituációiban ragadja meg, rögzíti és hiszi el a valóságot [...] A sikerültség mértéke pedig *az a megosztható közérzeti hitelesség*, ami jogosulttá tesz arra, hogy a műben összetévesszük magunkat a világgal – és viszont.”¹⁰³

Mészöly nem pusztán kritizál egy már meglévő realizmusfogalmat, hanem létre is hoz egy újat. Ezen „objektivitás” kulcsszavai pedig a konkrét ábrázolás, az „alkalmi abszolút”, a „bizonytalansági együttható”, az útközbeniség, az átmenet, s mindenekelőtt a „közérzet” és a „valóság tettenérése”: nem egy kézenfekvő valóság utánzása, hanem valami befejezetlenről szóló alkalmi híradás poétikája – valami olyannak a megfogalmazása, ami utóvégre megfogalmazhatatlan és kimeríthetetlen, mivel nem befejezett, pozitív értelemben „nem tudható, csak a közérzetünkkel birtokolható”.¹⁰⁴ Mi tehát ez a közérzet? Érezhető, hogy ezzel a fogalommal Mészöly olyan objektivitás felé akarja terelni a diskurzust, ami már nem a „klasszikus realista” ábrázolási eljárások foglya. A közérzet az újfajta objektivitásnak a határfeltétele, ami nélkül az „alkalmi-abszolút” pillanatnyi megragadása megghiúsulna:

“[A]z atmoszféra az az aura, az a „bizonytalansági együttható”, ami nélkül az objektivitás és konkrét is gyanús. Organikus szintézis, ellentétben mindenfajta elemzés tárgyias szintézisével. Az élő és működő részek varázslata.”¹⁰⁵

Ennek következtében a próza szerepe azon előzetes hiány felmutatása, amely egyben a létesülés feltétele is. Ebben a tekintetben a próza egy megismerési forma, annak a rámutatása, hogy a valóság átélése mindig egy fikcionalizált pillanatnyiség, egy elkerülhetetlen leegyszerűsítés, ami dacára annak, hogy nem képes kimeríteni a valóságot annak állandó létesülésében, mégis az egyetlen esélyünk az, hogy legalább ebben a fikcionális közvetítésben átélhetővé tegyük saját magunk (és egymás) számára a létezését.

¹⁰³ Mészöly Miklós, *A tonalitás és atonalitás közérzetéről*, i. m.

¹⁰⁴ Mészöly Miklós, *A mesterségről*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367_kv.html, letöltve: 2024. 03. 10.

¹⁰⁵ Mészöly, *A mesterségről*, i. m.

“Ilyen körülmények között csak olyasmire tudunk rámutatni, ami már ugyanazon a módon soha nincs? Rámutatásunkkal mindig a „nincs” helyét tesszük érzékelhető fészkévé az éppen lehetőknek? A „voltnak” így adunk dinamikusan jelen idejű értéket? És fordítva: a „vannak” múlt idejű értéket, amivel egyúttal előre is intünk: az éppen leendőbe?”¹⁰⁶

A közérzet az egyenrangú szinguláris-plurális elemek létesülésének kimeríthetetlenségéről szóló szubjektív híradás, ahol már nem kanti értelemben felfogott megismerés transzcendentális feltételeinek problematikájával találkozunk, hanem a szubjektum és objektum mellérendelésből fakadó koartikulációjával, a mélység helyetti pluralitással. Mint írja

“a tárgyi elemek egyik sajátossága, hogy hozzásegítenek az önmagán túlmutatóhoz. A kimeríthetetlenséget teszik átélhetőbbé olyan értelemben, hogy egy számszerű felismerés számszerű követhetetlenségével állítanak szembe. Vagyis hogy elvileg *minden együtt van* (vagy lesz), ha másképp nem, a bármikor megvalósítható alternatívák és variációk formájában.”¹⁰⁷

Eva Haldimannhoz írt levelében, Paul Gaspar regényéről áradozván, azt írja, hogy „[a]mi Gascart illeti (még csak belenéztem; a Lovakat olvastam) – igaza van; nagyon közelről érintettek a víziói, s az érzékenysége, amivel a tárgyak s az állatok »egzisztenciáját« az »emberivel« párhuzamosítani tudja. Erősen hiszem magam is, hogy még a köveket, a bogarakat is a »személyességükben« kell értenünk (vagy megpróbálnunk érteni), ha a szokványosnál többet akaruk megtudni magunkról.”¹⁰⁸ Mészöly munkásságában a nonhumánnal való viszony, bár nem azokkal fogalmakkal és nem azzal a szókinccsel ragadja meg őket, amit mi használunk ma, központi szerepet játszik: ha nem is képezi minden művének témáját, a tárgyát mindenképp, amennyiben az emberközpontú szubjektum és világ megismerése helyett egy inzultáló együttlétezés megismerésére vállalkozik.

¹⁰⁶ Mészöly Miklós, *Egy-hang és hangváltás, i. m.*

¹⁰⁷ Mészöly Miklós, *Tárgy és atmoszféra*, Digitális Irodalmi Akadémia, online forrás: https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00428_kv.html, hozzáférés dátuma: 2024. 02. 18.

¹⁰⁸ Mészöly Miklós levele Eva Haldimannhoz, 1964, Petőfi Irodalmi Múzeum, Mészöly-hagyaték.

4. Az érintés ökológiája

A továbbiakban egy olyan ökofilozófiai keretrendszert próbálok körvonalazni, amely egyrészt a fentebb tárgyalt mézőlyi jegyekből következhet, másrészt kapcsolódik az olyan ökofilozófiai vagy azzal rokonítható gondolatokhoz, mint amilyenek például Jean-Luc Nancy és Jacques Derrida érintkezésről alkotott elméletei.

Az életműben fellelhető mellérendeléses és megszakításos prózapoétikai jelleg ellenére nem tartom indokoltnak, hogy az összefonódás vagy esetleg az egyesülés fogalmaival beszéljünk a mézőlyi természetszemléletről, mivel ezek nem vesznek tudomást a létezők közötti distanciáról, a *résről*, ami még a legintimebb érintkezésben is feloldhatatlan. Tetten érhető mindez a mézőlyi világszemléletben, de az írásain elvégzett utómunkálatokban egyaránt, ahogy Nádás Péter is hangsúlyozza:

“A húzásokkal valójában hiányokat támaszt, szakadékot nyit a mondatok között. Olykor szavak között. Egyszerre több igeidővel dolgozik, többféle elbeszélői térben több elbeszélői pozíciót futtat egymás mellett, miközben feltételes módokkal alaposan elbizonytalanítja az egyes elbeszélő szálakat. Egymással relativizálja különböző tárgyait. A közöttük lévő távolság néma egzisztenciáját emeli ki így a térből, egyidejűséget teremt a különböző történeti idők között.”¹⁰⁹

A megszakításos mellérendelés, a „természetes jelentkezés” ennek fényében történő felmérése prózapoétika szempontból egyrészt merev elválasztást, de végtelen összefonódást egyaránt megkérdőjelező természetfelfogásként is érthető: az egymásmelletiség egymásnak való kitettsége az elfogadásaként. Azt gondolom, hogy Mézőly esetében olyan természetfelfogásról beszélhetünk, amely az ontológiai határokat és a kölcsönösséget *egyaránt elismeri*, ezek belátására késztet, elvégre a határ nem az, ahol valami véget ér, hanem az, amelynél valaminek a léte kezdetét veszi. Kell lennie távolságnak és asszimetriának, az artikulációt segítő nehézkedésnek, mivel anélkül egyrészt változás sem képzelhető el, másrészt az erőszakról vagy a biodiverzitás pusztulásáról sem tudnánk semmit sem állítani. Mézőly világképében nem a létezők közötti szakadékokkal (antropocentrizmus) vagy azokat feloldani kívánó síkokkal (poszthumanizmus) találkozunk, hanem mindig szinguláris létezők létesülésével.

¹⁰⁹ Idézi Bagi: „Megfelelés, hasonlítás, tettenérés”, *i. m.*, 49.

Az érintkezésként felfogott találkozás megfogalmazására Derridáé volt az egyik legismertebb kísérlet, aki ezt a problematikát az állat kérdéskörével kötötte össze, ami Mészöly-olvasatomban is elengedhetetlen támpontként fog szolgálni. Amikor Derrida az érintkezésről vagy az érintkezés filozófiájáról beszél, akkor azt tűzi ki céljául, hogy ne csak annak emberi vonatkozásairól számoljon be, hanem hogy úgy beszéljen az érintkezésről, hogy az az állatra legyen vonatkoztatható. Derrida *haptocentrikusnak* nevezi azt a gondolkodást, amely az emberi kezet privilegizálja a többi létező érintkezéséhez képest, hiszen ez az előjog állítása szerint egy jól ismert erőszakos következményt von maga után: az állat kizárását az együttlétezésből, a nem-létbe való kiutasítását. Az érintkezés az a határmezsgye, amely összeköti és egyszerre elválasztja az *ént* a *nem-éntől*. Ami a lényeg, hogy Derrida szerint az ember és az állat közötti érintkezés maga a találkozásuk feltétele, még hozzá éppen azért, mert a találkozás nem alakul át feloldódással jellemezhető viszonyrá. Válasszuk el az érintkezést a közvetlenségtől, figyelmeztet Derrida. Llored értelmezésében

“az érintkezés kérdéséhez való viszonyunk közvetlensége hajlamos arra, hogy az érintkezést olyan problémává tegye, amely egy természetes testet feltételez, ami kénytelen biológiai vagy zoológiai törvényeknek engedelmessé válni. Ahhoz, hogy az érintkezés érintkezés legyen, léteznie kell valaminek, ami érinthetetlen [...]. Ezért az érintkezés az a paradox érzék, amely egyszerre nyitott és zárt a másik felé: az érintkezés csak abból a lehetőségből él, hogy nem muszáj megérintenie a másikat [...]. Magyarul soha nem arról van szó, hogy két test eleve adott tér-időben találkozik egymással, hanem a találkozásuk tér-időbeli megvalósulása az érintkezésen keresztül jön létre.”¹¹⁰

Ahhoz, hogy nyitottság lehessen, kell lennie valami zártnak, érintkeznünk kell a zártsággal. A zárttal érintkezni már önmagában is kitárulkozást vagy tárt elhatároltságot jelent. Talán nincs is más nyitottság, csak az, amely érintkezéssel jön létre. Az érintkezés éppen azoknak a határfelületeknek a letéteményese, a különbségtétel megképződése, amelyen keresztül viszony létesülhet (azaz nem fúzióalapú). Derrida felfogásában az érintkezések szintúgy nem egy eleve adott abszolút tér-időben mennek végbe, hanem az érintkezés vagy találkozás az,

¹¹⁰ Patrick Llored, „A Philosophy of Touching Between the Human and the Animal: The Animal Ethics of Jacques Derrida”. In: Zeynep Direk & Leonard Lawlor (szerk.), *A Companion to Derrida* (Oxford: Wiley Blackwell, 2014), 516.

ami a viszonyok és szingularitások tér-idejét artikulálja – az érintés az a „rés”, ami összeköt. A mézőlyi világgal hasonlóképpen nem magánvaló tárgyakat, de nem is a létezők szakadatlan összefonódását hangoztatja, hanem valami szerényebbet, rá jellemző módon aszketikusabbat: létezni annyit jelent, mint egymásmellettségben és szinguláris kontaktusban lenni a többi létező sokaságával. Egyik egyenrangú szingularitástól a másikig egymásmellettség van és az egymásmelletti elemek találkozása, de nincs az elemek elhatároltságát feloldó folytonosság. Ellenben van közelség, de csak annyiban, amennyiben a közelség egyben létesít egy távolságot, egy differenciálódást vagy „részt”, aminek a nyomán valóságossá és átélhetővé válik az adott téridő közérzete. Minden létező érintkezik minden létezővel, de az érintkezés törvénye az elválasztásé – másképp nem a találkozások komplex és együttes folyamata során végbemenő létesülésről beszélünk. A hierarchikus szemléletet felváltja a mellérendelt elemek együttes találkozása, létesülése és „együttműködése”.

Jean-Luc Nancy *Corpus* c. munkájában a világot a nem a magánvaló dolgok, és nem is az összefonódás világának tekinti, hanem az érintkezésként felfogott relationalitást, a találkozásokból fakadó közös artikuláció világának. Nancy szerint a világ a

“[a] szembenállás világa. A találkozás világa. Egy hatalmas, végeérhetetlen találkozás: minden egyes test, minden egyes testté emelkedő massa hatalmas, vagyis mérhetetlen, a végtelenségig bejárható, tapogatható, méricskélhető, vizsgálható, engedhetjük összeállni, szétoszlani, kifolyni a kezünk közül, nehézkedni, fennmaradni, ellenállni, hogy állja a tekintetünket, hogy elviselje a létezés súlyát, a tekintet súlyát¹¹¹ [...]. A testek világa a nem-áthatolhatatlan világ, az a világ, amely nincs eleve alárendelve a tér tömörségének (ami csak kitöltés, legalábbis virtuálisan), hanem amelyben először a testek artikulálják a teret.”¹¹²

A test fogalmának hangsúlyos használatakor azonban nem arra kell gondolni, hogy minden létező valamilyen tekintetben voltaképpen élő vagy organikus lenne, hanem arra az univerzális önkitettségre amely minden létezőt jellemez, amelynek hála egyáltalán felbukkanhatnak az együttlétezés világában. Bartók Imre könyvismertetőjében kiemeli, hogy Nancy nem különösebben törődik a pontos szóhasználat fogalmi-nyelvi dimenzióival, ellenben lépten-nyomon tettenérhető az erről való reflexió, kétely: „Talán a *test* a par

¹¹¹ Nancy, *Corpus*, i. m., 25.

¹¹² Uo., 23.

excellence használhatatlan szó. Talán minden nyelvben csak egy *túlzás*".¹¹³ Ugyanakkor „ennél is fontosabb, hogy a testről való beszéd deficiensei magában a testben, annak létmódjában és működésében vannak lehorgonyozva.”¹¹⁴ Abban, hogy mindig a damaszkuszi úton vagyunk. Mészöly írásművészetében az eleve adott lényeg helyében a másokkal való találkozások során történő alkalmi létesülések irodalmi megjelenítése található: „A művészet a kapcsolatok révülete és békéje. Vagy a lázadás öntudata. Sosem *Ding an sich* megnevezés, mindig útközbeniség.”¹¹⁵

5. Esettanulmány: *Négy zöld levél Kisorosziból és A stiglic*

Mészöly leghatározottabban a *Négy zöld levél Kisorosziból* c. esszéjében¹¹⁶ fejti ki a zöld filozófiával és mozgalommal közösséget vállaló álláspontját, így adja magát, hogy vizsgálódásaink következtetéseit ezen a szövegen „tegyük próbára”. Az első levél kiindulópontja meglehetősen szerény, első látásra nem tűnik nagy horderejű állításnak: „Mióta ember az ember, eleve elrendelten dialógusban van a természettel.”¹¹⁷ Érdeemes ugyanakkor megvizsgálni, milyen előfeltételezések tartalmaz és milyen következményeket von maga után ez a kijelentés. Nem árul el kevesebbet, mint (1) nem független „önértékként” tételezi a természetet, ami következtében elhibázottként tűnnek fel a természetet magánvalóságában megóvni kívánó szemléletek, és (2), a természetet nem olyan egészként tételezi, amelynek az ember is pusztán része (noha nyilván az is), hanem amely az embert és a nonhumánt két olyan egymásmellé rendelt, egyenlő félként kezeli, amelyek kölcsönösen megalkotják egymást anélkül, hogy az ember válna teljesen természetivé vagy a természet teljesen emberivé. A dolgozat során Mészöly életművével párbeszédet folytató Nancy hasonlóképpen dialógusként, mintsem környezetként vagy szubsztanciaként próbálja a természet milyenlétét megragadni. Következik ez abból a mostanra már kellően bejáratott álláspontból, ami szerint a világ nem lényeg vagy szubsztancia, hanem folyamat és a

¹¹³ Nancy, *Corpus*, i. m., 18.

¹¹⁴ Bartók Imre, „Ezernyi Ektópia”, *Tiszatáj online*, 2015. 01. 15, <https://tiszatajonline.hu/irodalom/ezernyi-ektopia/>, letöltve: 2024. 05. 22.

¹¹⁵ Mészöly, *A tágasság iskolája*, i. m.

¹¹⁶ Minden idézet az elemzett szövegből innen származik: Mészöly Miklós, *Négy zöld levél Kisorosziból*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://reader.dia.hu/document/Meszoly_Miklos-Otthon_es_vilag-34410, letöltve: 2024. 02. 10.

¹¹⁷ Uo.

szinguláris létezők egymásmelletisége a maguk sokaságában. Az emberi lény és a natúra ki vannak téve egymásnak, dialógust folytatnak. Nancy (és az ál-ontológiákat következetesen leleplező Mészöly) számára a természet így nem valami a létezők fölött lebegő teljesség vagy alattuk meghúzódó és őket meghatározó mélyszerkezet, hanem létezők sokasága teszi ki (*exposes*) a természetet magát. Ez, ahogy korábban sugallni próbáltam, noha mindig más-más formában ölt testet az életműben, de kétségtelenül végigvonul rajta. Példának okáért az életmű elején írt *A stiglic* című novellára tekintek ki, ahol az alábbi jól ismert sorokat olvashatjuk:

“Már gyermekkoromban kínzó és egyben lelkesítő látomásaim voltak, nem valami elképzelt világról, hanem mindig arról a legszűkebb valóságról, ami körülvett. Szinte mikroszkopikusan elaprózta renehártyám mindazt, ami elém került; a fűvet az apró bolyhaival, a falevelet a hajsálereivel, a tavat a fenék moszat-figurációival együtt érzékeltem. De ugyanígy voltam egy-egy hanggal, mozdulattal is; azzal az egész szövevényel, ami közönségesen a reggeli fölkeléssel kezdődik. És mindez folytonosan képpé burjánzott bennem, és makacsul azon ábrándoztam, hogy egyszer meg is fessek ezeket a lázalomnak beillő élményeket. Azt ugyan sose hittem, hogy valami vadonatújat fedeztem fel, mégis boldoggá tett, hogy legalább fölismertem a képességeimet, akármilyenek is azok. Később egy szakértő kritikus kifejtette előttem, hogy amiről ábrándozom, azt legcélszerűbben, *szimultanista téboly*nak lehetne nevezni.”

A novellában az elbeszélő foglalkozása, műveinek fogadtatása és valóságviziója közötti eltérés a napnál is világosabb (kísérletező festő, aki a megélhetéséért tapétázni kényszerült). Ebben vízióban nincs semmi olyan központosító vagy alá-fölérendeltségeket előidéző mozzanat, amilyen az őt körülvevő államszocialista állapotokat jellemzi. Az elbeszélő nem rendszerez, nem próbál egyöntetűségeket létrehozni, ő minden szinguláris entitást és annak minden szinguláris részletét együttlétükben érzékeli, sőt, ezen szingularitások valósítják meg az egymásmelletiségük sokaságát és sokféleségét – nem hierarchizál még a falevél és a hajsálere között sem. Az elbeszélő nem szubsztanciális meghatározottságok, és nem is a haszonelvű gyakorlatok uniformizáló logikája szerint tekint a dolgokra, hanem azok szinguláris

plurális mivoltukban, ami szükségképpen meg is haladja a pusztán emberi léptékeket, *de nem idegen tőle*.

Megtalálható ugyanez a logika az elbeszélés egy másik fontos jelenetében, amiben az elbeszélő és (a Magyarországon kuriózumnak számító külföldi) Mariann a sétájuk során a tégláégető mellett kötnek ki, ahol a hely szellemétől átlényegült elbeszélőből előtör a közérzet szimultanista tébolya:

“közel húsz év híradója; az anarchikus, maguknak élő bogáncsok korszaka, a domb és a rét őskora, a „vad kecskék vad csapásai”, egy-egy kék, piros virág szeméremszirma; aztán az első téglá és az első barakk, a mélyülő bányáüreg, ahol soha többé nem tudott gyökeret verni virág, mert mindennap utolérte a csákány, de még így is olyan mesebeli volt minden, mintha csak angyalok szórakoznának, hogy túlságosan ne unják magukat; [...] azóta hiába minden, terv, városrendezés, önkéntes munkásbrigádok, ez a pár négyzetkilométernyi terület konokul ellenáll, az építkezés félbemarad, az egyik barakkot fölépítik, a másikat lebontják, csak a bogáncs tenyészik, mert az időtlen – s mintha tudná is, hogy ott kell strázsálnia, mert ki lesz a tanú, ha a sortűz megint megismétlődik; és hagyták a bogáncsokat.”

Szimultanista téboly, ezúttal annak „csak” időbeli értelmében, a múlt kendőzetlen felmutatása, koprezenciája. A szimultanitás, az együttlétezés arra késztet bennünket, hogy az időt ne kronologikusan gondoljuk el, vagyis ne csak úgy gondoljunk többek között a holokausztra, mint ami már megtörtént, ami a történelem egy távoli és lezárt fejezete lenne. Selyem Zsuzsa szerint a más közerzettel bíró festőnek feltárulkozó eltiport valóság ugyanúgy jelen van a tájban, még ha az ott élők nem is vesznek róla tudomást. Mészölyt parafrázálva, Auschwitz nem időben van távol, hanem relációként van jelen. Csak az a pár négyzetkilométer és bogáncs az, ami tartalékként őrzi egy másfajta létezés mód lehetőségét, konokul ellenáll vagy helytáll, amin már nem fog az apparátus, a vágóhíd. És ha már bogáncs,

“a növényi lét a maga állapotbeli determinizmusa révén az életszerűnek szimbólum értékű határzónájában van: szüntelenül a helyén van, helyt-áll. Kiszolgáltatottsága a legkövetkezetesebb: csak elvisel és kiteszi magát. Miután nélkülözi a létezési indeterminizmus „közegét”, a mozgást: elpusztítható, de nem legyőzhető. Az

átültetés sem őket, a lényegüket érinti. Nem a területet, mert az mozdíthatatlanul ott van bennük: *Raum an sich*. Pontos megszólításuk ez.”

Partes extra partes, a bogáncs a par excellence teresült létező, a létezés mint tér, ami – amiért az apparátus számára használhatatlan – lehetővé teszi, hogy a létezőt ne a szubsztancia kifejeződéseként fogjuk fel, ne haszontárgyként, aminek időbelisége szintúgy a termeléshez és felhasználhatósághoz kötődik, hanem egyszerűségként, ami szükségképpen csak másokkal szembeni és másokkal együtt történő helyt-állás lehet. A bogáncs a „rés” szabad létezésének a legszembetűnőbb megnyilvánulása, ami teljesen kívül áll minden emberközpontú szűkösségen.

Visszatérve a *Négy zöld levélhez*, Mészöly, a korábbiakhoz hasonlóan, a második levélben így ír: „szerénytelenség nélkül gondolom, hogy ízlésem és törekvésem az életszerűből s nem valami eszméből ideológiából kiindulóan demokratikus. Tán bizarrul hangzik, de itt *az egyetemes szabadság értelmezéséről van szó*. S ebbe — akár esztétikai önzésből is — beleértem a fű-fa-virágot, állatokat-bogarakat is” (Kiemelés tőlem – J. T.).¹¹⁸ A szabadságnak e minden létezőnek szóló felajánlása következtében Mészöly természetképét, mint korábban említettem, „radikalizált egzisztencializmusként” is jellemezhetjük: az abszolútum bírálata következtében a szabadság minden létezőnek kijár – hiszen az (együtt)létezés megelőzi az esszenciát. Mindkét gondolkodónál tehát tetten érjük a létezés univerzalitására irányuló kiterjesztésének igényét. Létezni talán egyszerűen annyit jelent mint megszakítani minden folytonosságot és minden független-önelégséges mivoltot: a létezés egymásmellettség, a másoknak kitettség, és ebben minden létező osztozik. Ennek szemléltetése gyanánt Mészöly a vadabb angol és a karteziánusabb francia kert különbségéről értekezik, nem azért, hogy valamelyik mellett tegye le a voksát, hanem hogy kifejezze: számára nem vonzó sem a romantikusabb angolkert, sem a heliocentrikus francia kert, mivel mindkettő „az eleve-adott” ideájának a bűvkörében a maga ízlését és mentalitását tekinti minden szempont optimális foglalatának. A nemzeti parkok ötletéért sem rajong, elvégre az valamiféle „ember-előtti”, vagy „embertől elkülönülő” természetképet közvetít, holott klímaválságunk részben abból is fakad, hogy egy tőlünk leválasztott, elzárt valaminek tekintjük a természetet, és nem olyannak, amivel „kezdetektől fogva dialógusban állunk”:

¹¹⁸ Mészöly, *Négy zöld levél Kisorosziból*, i. m.

“A természet ember nélküli rendjét joggal nevezhetjük a mi nyelvünkön dzsungelnak, káosznak, anarchiának s védhetjük, mint rezervátumot – legfeljebb hatalmas fejlődés és figyelmeztető hanyatlás, hogy védeni kell. Ahol azonban jelen vagyunk és élünk, ott más e viszony kódexe.”¹¹⁹

Amit tehát vizsgálni kell, az a humán és nonhumán közötti érintkezés konkrét viszonya, ami „állati intelligenciával alkalmazza a maga politológiáját” – vagyis ki kell dolgozni azt a már politikai-jogi alakzatnak számító, a természetet „kicsérélhetetlen partnernek” tekintő berendezkedést, amelynek keretében „[í]zlésünk, mentalitásunk természetes jogon érvényesül a kritikus határig – de ami túl van rajta, azt az ökológiai programnak kellene törvényszerűen szankcionálni, mint a lopást, gyilkosságot”¹²⁰. A politikai szféra így a szó szoros értelmében a közös világ közös nevezőinek megteremtésévé válik. Nem az államszuverenitást vagy az egyén negatív szabadságát kell tisztelnünk benne, hanem az „együtt lenni” gyakorlati terepét. Ezért is „totalitárius” az ökológiai program Mészöly szerint. Dacára a szóhasználatnak, nem lehet kétségünk afelől, hogy nem kényszermunkára vagy titkosrendőrségekre gondol, hanem a politikum és a jogi alanyiség emberen túli kiterjesztésére. Michel Serres munkáiban – mint például *A természeti szerződés*¹²¹ – azzal a háttérfolyamattal ismerkedünk meg, amelynek köszönhetően a természet az újkor kezdetén kikerült a jog területéről, és az embertől elidegenedve pusztá objektummá, környezetté, erőforráskészletté vált a jogilag őt így kirekesztő társadalmi berendezkedések számára. Mint mostanra már a mi korunknak is feltűnt, „nemcsak egyházi, hanem természeti adó is van”, írja Mészöly. Az imént idézett Michel Serres a szerződés szó etimológiájából kiindulva azt járja körül, hogy a szerződés, a kontraktus „eredetileg kötetést, köteléket, kötözözsinórt jelent, a modern tudomány analitikai eljárásaiban a kötelékek elvágásához, ezzel pedig az összfüggések hálózatával szembeni vaksághoz és hanyagsághoz vezet”¹²². A szóban forgó kötelék azonban távolról sem kommunió, hanem egy *csomó*, ami a sokaságon túl azt is jelzi, hogy rögzít, de nem teljes vagy befejezett (amely nem valósít meg mást, mint magát a csomót, amely az összehúzásban megőrzi az elkülönülést). A befejezetlenség maga a politika feltétele. Nancy a társadalmat befejezetlenként tételezi, egész egyszerűen azért, mert csak akkor

¹¹⁹ Uo.

¹²⁰ Uo.

¹²¹ Michel Serres, *A természeti szerződés* (Budapest: Kijarat Kiadó, 2021).

¹²² Moldvay Tamás, *A francia ökögondolkodás három alakja*, kézirat, 2023, 6.

gondolhatnánk teljesnek, ha egy elv vagy végcél (vagy esszencia) megvalósulását látnánk benne, vagy ha a tudományos analízis kedvéért elemi függetlenként tételeznénk azokat, amelyek egymással keverednek. Nancy szerint ehelyett a politika azon kérdés gyakorlati megválaszolására kell fókuszáljon, hogy egy nem zárt és nem önazonos csoport hogyan tudja az értelem tereként konfigurálnia magát, hogyan tudná belakni a megosztás terét és a tér megosztását úgy, hogy „ne szívódjon fel a saját igazságába.”¹²³ Az önmagába-szívódás (ami pusztán elnyomó absztrakciót eredményezne) elkerülése érdekében fogalmazza meg Mészöly azt az indítványt, miszerint a tér „kritikus határokon” inneni megosztását ne az „absztrakt jog” , hanem a „kölcsonös adottságok homeosztázisa” szabályozza¹²⁴ – vagyis a közös szabadság. A politikum a homeosztázisban az együttlétezés alakzatát követné nyomon, anélkül, hogy meg akarná határozni ezen összetartozás célirányát. A humán-nonhumán adottságok homeosztázisa az összetartozásban egy tranzitivitást vagy hálózatszerű működést eredményezne, nem pedig egy szubsztancialitást, amit Mészöly „modornak”. Azt gondolom azonban, hogy itt nem a bourdieu-i kulturális tőke értelmében vett osztályjelölő habitust kell érteni. A harmadik levélben Mészöly az ízlésről és a modorról azt írja, hogy

„[A]z ízlés és modor megnyugtatóan nem meghatározható [...] annyi azonban elmondható, hogy a maga helyén semmi sem ízléstelen vagy modortalan. Persze, mit értsünk azon, hogy a „maga helyén.” A vécékagyló, ahová Duchamp helyezte, hibátlanul a helyén van. A fekália a trágyadombon igen, a zsúrasztalon nem. A dolgoknak tehát – mégha titokzatosan s ellentmondásosan is – van „maguk helye”.”

Ez a korábbiakhoz jól kapcsolható kijelentés: amennyiben a dolgok nem a térben vannak, hanem ők hozzá létre a teret, akkor beszélhetünk létesülésről, a hely teresüléséről, az ingatag és ellentmondásos elrendeződésekről, a dolgok „maguk helyéről” – ami mindig „ebben az esetben” a „maguk helye”. A modor és az ízlés nem bizonyosság, nem egy társadalmi osztály kulturális reprodukciója, hanem egy olyan körültekintés, ami nem a cselekedetet akarja megakasztani, hanem kiszélesíteni a gondolat és a gyakorlat lehetőségeit, ami érvényesíteni akarja a behatolás nélküli átjárás, a feloldódás nélküli keveredés maximáját. Nem fér hozzá kétség, hogy ez az ökopolitika nem fogadja el a gyors eredmények elérésével

¹²³ Nancy, *The Sense of The World*, i. m., 90.

¹²⁴ Mészöly, *Négy zöld levél Kisorosziból*, i. m.

kecsegtető szemléletmódot, amennyiben azokat a válság tüneti kezelésének tekinti, „hisz a zöld filozófia valójában egy kor logikáját, mentalitását kérdőjelezi meg – s szó szerint gyökeresebb és racionálisabb forradalmisággal, mint a marxizmus-kommunizmus kolosszális vallás-paródiája”.¹²⁵ Thoreau nyomán Mészöly szemében „egész életünk elképesztően morális. Soha, egy pillanatig sincs fegyverszünet erény és bűn között”¹²⁶. Nancy szerint az együttlétezés úgy ontológiai mivolt, mint etikai felhívás – az emberi lét elválaszthatatlan a kockázattól, a döntéstől: jobb esetben, hogy úgy lakjuk be a világot, hogy a világ valóban világot alkothasson: a létezők alap nélküli, nem totalizálható sokaságát, amelyek egymással és egymás ellenében együtt artikulálják magukat, találják meg a „maguk helyét”. Minden más diktátum, a zöld filozófia totalitárius pontja pedig a diktátumokkal való szembefordulásban érhető tetten. A diktátummal szembeni „zöld engedetlenség” és „zöld szolidaritás” pedig „maga helyén a morál és a felelősségtudat legholnapibb gesztusa”¹²⁷.

¹²⁵ Uo.

¹²⁶ Uo.

¹²⁷ Uo.

Bibliográfia

Bagi Zsolt, „Élni az ajánlattal”, *új szem*, 2023. 12. 27: <https://ujszem.org/2023/12/27/elni-az-ajanlattal/>, letöltve: 2024. 06. 05.

Bagi Zsolt, „Már megint a realizmusról van szó”, *Helikon* 62, 2. sz (2021), 243–259.

Bagi Zsolt, „Megfelelés, hasonlítás, tettenérés”, *Literatura* 49, 1. sz (2023), 40–50, DOI: <https://doi.org/10.57227/Liter.2023.1.2>

Bartók Imre, „Ezernyi Ektópia”, *Tiszatáj online*, 2015. 01. 15, <https://tizatajonline.hu/irodalom/ezernyi-ektopia/>, letöltve: 2024. 05. 22.

Fogarassy Miklós, „kutyafül, madárszem”, *Ex-Symposion*, 1996. 06. 05., https://exsymposion.hu/index.php?tbid=article_page__surfer&csa=load_article&rw_code=kutyaful-madarszemrnrnmeszoly-miklos-termeszetszemleleter245ln_687, letöltve: 2024. 06. 05.

Greg Garrard, *Ecocriticism* (Routledge: London–New York, 2021).

Jean-Luc Nancy, *Comunitatea absentă* (Kolozsvár: Idea, 2005).

Jean-Luc Nancy, *Corpus* (Budapest: Kijárat Kiadó, 2013).

Jean-Luc Nancy, *Essere Singolare Plurale* (Róma: Einaudi, 2001).

Jean-Luc Nancy, *The Experience of Freedom* (Stanford: Stanford University Press, 1999).

Jean-Luc Nancy, *The Sense of The World* (Minneapolis–London: University of Minnesota Press, 1998).

Marie-Eve Morin, „An Ontology for Our Times”, *Angelaki* 26, 3–4 sz. (2021), 139–154.

Martin Heidegger, *Lét és Idő* (Budapest: Osiris, 2007).

MÉSZÖLY Miklós, „II/B–Notesz”. In: M. M., *Érintések*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00428_kv.html, letöltve: 2024. 06. 06.

Mészöly Miklós, *A „megállításról” és a „lefutásról”*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00163a/meszoly00178/meszoly00178.html>, letöltve: 2024. 03. 05.

Mészöly Miklós, *A „résről”*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367/meszoly00397/meszoly00397.html>, letöltve: 2024. 05. 13.

Mészöly Miklós, *A „természetes jelentkezés” térképe*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://reader.dia.hu/document/Meszoly_Miklos-A_tagassag_iskolaja-1076, letöltve: 2024. 02. 06.

Mészöly Miklós, *A mesterségről*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367_kv.html, letöltve: 2024. 03. 10.

Mészöly Miklós, *A tágasság iskolája*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367/meszoly00368/meszoly00368.html>, letöltve: 2024. 01. 05.

Mészöly Miklós, *A tonalitás és atonalitás közérzetéről*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367/meszoly00369/meszoly00369.html>, letöltve: 2024. 04. 11.

Mészöly Miklós, *Az ezek és az ők szemantikája*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00428/meszoly00439/meszoly00439.html>, letöltve: 2024. 04. 18.

Mészöly Miklós, *Egy-hang és hangváltás*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00367_kv.html, letöltve: 2024. 03. 10.

Mészöly Miklós, *Fekete-fehér film, színes film*, Digitális Irodalmi Akadémia, <https://reader.dia.hu/epubreader.html?token=R%2FQK01cSvT7%2Fhh7SfehOxiY26QA6ato4PJhRuVZUOCbs4wHwCaAJZzKR3HNI9j9m&lng=hu>, letöltve: 2024. 06. 12.

Mészöly Miklós, *Megszerkesztett spontaneitás (Beládi Miklós beszélgetése)*, *Jelenkor* 61, 1. sz (2018), 55–63.

Mészöly Miklós, *Műhelynaplók* (Pozsony: Kalligram Kiadó, 2007).

Mészöly Miklós, *Négy zöld level Kisorosziból*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://reader.dia.hu/document/Meszoly_Miklos-Otthon_es_vilag-34410, letöltve: 2024. 06. 15.

Mészöly Miklós, *Tárgy és atmoszféra*, Digitális Irodalmi Akadémia, https://konyvtar.dia.hu/html/muvek/MESZOLY/meszoly00428_kv.html, letöltve: 2024. 02. 18.

Michel Serres, *A természeti szerződés* (Budapest: Kijárat Kiadó, 2021).

Michel Serres, *Hermes* (Baltimore–London: John Hopkins University Press, 1982).

Moldvay Tamás, *A francia ökogondolkodás három alakja*, kézirat, 2023

Patrick Llored, „A Philosophy of Touching Between the Human and the Animal: The Animal Ethics of Jacques Derrida”. In: Zeynep Direk & Leonard Lawlor (szerk.), *A Companion to Derrida* (Oxford: Wiley Blackwell, 2014).

Raymond Williams, *Culture and Materialism* (London–New York: Verso, 2020).

Seregi Tamás, „Eszétikai kötődés – ontológiai lehorgonyzás – művészeti elköteleződés”. In: Losoncz Márk, Jelena Vasiljević & Adriana Zaharijević (szerk.), *Elköteleződés és kritika* (Belgrád: Forum, 2020).

Szolláth Dávid, „Hatalom, hierarchia és állatábrázolás Mészöly Miklós ötvenes–hatvanas évekbéli prózájában”, *Somogy* 54, 1. sz (2022), 5–15.

Szolláth Dávid, *Mészöly Miklós* (Budapest: Jelenkor Kiadó, 2020).

Thomka Beáta, *Mészöly Miklós* (Pozsony: Kalligram Kiadó, 1995).

Tóth László, „Az elfogult tárgyilagosság írója”, *Kortárs online*, 2015. június, https://epa.oszk.hu/00300/00381/00204/EPA00381_kortars_2015_06_29221.htm, letöltve: 2024. 05. 15.

Urbanik Tímea, *Prózasilipek* (Szeged: Juhász Gyula Felsőoktatási Kiadó, 2022).

Vásári Melinda, *A „hangzó tér” – érzéki és jelenlét-hatások, látencia a XX.–XXI. századi magyar prózában*, doktori disszertáció, DOI-azonosító: 10.15476/ELTE.2017.189.